

[Frandsen.]

som er ubehagelige; f. eks. står der i § 26, stk. 2, at sygehusene — og det er jo fuldstændig rigtigt — skal have de udgifter refunderet, som følger efter pålæg fra sundhedsstyrelsen om de foranstaltninger, de skal foretage i henseende til katastrofeberedskab. Men efter mit kendskab til sygehusvæsenet vil jeg sige, at det kan blive ret vanskeligt at skelne mellem, hvad der er nødvendigt af hensyn til den normale drift og hvad af hensyn til katastrofeberedskab, da meget i alle tilfælde er ting, man skal have for at kunne behandle syge. Man kan sige, at reservevandforsyning og reservebelysning er rent katastrofemæssigt præget, og det er det jo også, men der er visse sygehuse, hvor det ville være en stor fordel, hvis man havde noget sådant under alle omstændigheder. Det hænder, at elektriciteten svigter midt under en operation, og der bliver da et farligt postyr med at hente lyskilder. Der er en hel del spørgsmål, hvor det kan blive vanskeligt nok at skelne mellem stats og kommunes pligt. Jeg har nævnt dette, for det kender jeg bedst sely, men der er måske også andre ting; jeg har peget på dette forhold som et objekt for behandlingen i udvalget, for at sagen kan komme til at ligge så klart som muligt, så der ikke bliver anledning til misforståelser eller fortolkninger.

Omkostningsberegningen er jo vanskelig at vurdere. Hvad angår selve anlægsudgifterne, tror jeg, de er optimistisk behandlet, og driftsudgifterne afhænger jo af, i hvor hurtigt eller langsomt tempo man mener det forsvarligt at fremme denne sag. Det er dog i nogen grad en trøst, at det, der anskaffes, for en stor del er ting, vi alligevel skal have, det er ting, der er anvendelige i sygehusvæsenet. De ting, vi har købt til beredskabslageret, er, selvom vi måske har givet mere for dem, end vi kunne have fået dem for nogle år efter, når prisen eventuelt er faldet, nødvendige ting, som der ikke er direkte tab ved, der skal afskrives, og jeg må gå ud fra, at det forholder sig på samme måde med materiale til brandvæsenet og andre ting, således at man nok kan sige, at noget af det er direkte uproductive udgifter, men også kan have lov til at sige, at meget utvivlsomt vil vise sig ikke at være det.

Til slut vil jeg gerne pege på en ting, som vi må gå ud fra som en fast forudsætning, ellers tror jeg ikke, det hele bliver så forfærdeligt meget værd. Lovforslaget forudsætter jo — således som jeg læser det —, at centralledelsen får en fast ansat stab, der selvfølgelig ikke skal være større end

absolut nødvendig. Men der skal altså være knyttet mennesker til centralledelsen, som er fast ansatte, som altså ikke er afhængige af at skulle have indtægt ved andet arbejde. Dernæst må der — det står ikke i lovforslaget, men det må vi have helt klaret — være adgang for dette civilforsvar til at knytte eksperter til sig, og her tænker jeg særlig på videnskabeligt uddannede, således at man ikke mindst af hensyn til de ukendte eller blot anede faktorer kan knytte sådanne til civilforsvarsstyrelsen foruden dem, der eventuelt sættes ind i rådet som medlemmer. I det hele taget gælder det, at en sådan institution ikke må bygges for meget på frivillig fritidssyssel. Hvert godt arbejde i samfundets tjeneste er sin løn værd. Det må vi være klar over og rede til at betale for.

Dernæst kunne der godt siges noget om den stilling, chefen får. Det bliver en såre ansvarsfuld stilling, som kræver mange egenskaber hos den pågældende mand, også rent menneskelige egenskaber, for at han kan få folk til at forstå, at det, der er tale om, er noget, der er nødvendigt og er til fælles bedste, således at institutionen ikke bliver upopulær. Samtidig skal han også have visse militære og politimæssige egenskaber, for han skal kunne kommandere et korps. Der vil således blive krævet meget af ham, og jeg håber, at den højtærede indenrigsminister vil have en lykkelig hånd ved udnævnelsen, hvis dette forslag bliver ophøjet til lov.

Med disse få ord og i forventning om et udvalgsarbejde kan jeg fra mit partis side tilsige indenrigsministeren vor absolutte vilighed til velvillig behandling af lovforslaget, så det kan ophøjes til lov.

Carsten Raft: Det går jo ret langsomt med disse ordninger, som alle anser for nødvendige, men det må erkendes, at det gør det ganske vist også i andre lande. Så længe en kommission arbejder med en sag, er det jo også vanskeligt at gøre sig klart, hvor megen tid der skal til. Vi har gang på gang gennem vor formand skyndet på, og vi er glade for, at vi er nået så langt, som vi er nu. Der er blot en passage i hele processen, som det er vanskeligt at forstå skal være så forfærdelig længe, det er perioden fra en kommission har afgivet sin betænkning og loven er vedtaget, til det hele kommer nogenlunde i gang. Jeg tænker på hjemmevernet. Det var så forfærdelig vigtigt at vedtage lovforslaget herom den 15. juni, at rigsdagen måtte holdes inde, og endnu er vi ikke kommet længere, end at der er